

Náměstek Kalina o demokracii, budoucnosti a metodách řízení města

(Dokončení ze str. 4)

Jakým způsobem hledá město rezervy, a tím nemyslím jen ty finanční? Otázku přiblížím – noční Jihlava je osvětlena, ale nevidíme zde moderní způsoby zaměřené na úspory. Například existují sloupy se snímači detekce pohybu, které se samy přepnou do úsporného režimu, nebo se redukuje počet zapnutých světel v hodinách, kdy je provoz minimální. Uvažujete i v těchto „výhledových“ řešeních?

Představte si, že registrujeme i požadavky občanů, kteří požadují více osvětlení, například na náměstí, protože se na něm necítí bezpečně. To jen tak na okraj.

Ano, přemýšlíme i o dalších úsporách, a tím i o budoucích řešeních. Znamená to předně o nich vědět. Proto je dobré rozhlížet se kolem a

vnímat, jak stejný problém řeší jinde, a poučit se.

Za další – musíme vědět, zda na to máme, nové technologie nejsou zadarmo. A jsme u plánování, o kterém jsme již mluvili.

S tím souvisí i komplexnost – k čemu je moderní osvětlení ulice, když stav kanalizace volá po generální opravě, a je jasné, že se ulice rozkope?

Chci tím říct, že ne vše se musí jevit jako nepružnost vedení města v zavádění pokroku a vedoucí k snadnému odsouzení.

Na druhou stranu ovšem vnímám rezervy, které ve své práci tímto směrem bezesporu máme. Jde o to, sladit celý ten informační, pracovní a rozhodovací kolos na stejnou notu, a to nejde ihned.

V ČR se objevuje nový fenomen, a tím je nedostatek vody. Jak je na tom Jihlava, a jak případné problémy řešíte?

Město má vypracovaný systém krizového řízení, který pamatuje i na zabezpečení dodávek vody. Vy se ale ptáte na širší problematiku, jejíž řešení neleží jen v rukách vedení města, ani se netýká jen Kraje Vysočina.

Ubývá především spodní voda, a to v důsledku poškození, nedostatečné retenční schopnosti krajiny, tedy schopnosti vodu zadržovat. Je hmatatelná praxe, uplatňovaná desítky let „odporných necitlivých zásahů“, jako kolchozní meliorace, intenzivní zemědělská výroba, kobercové nálety průmyslových hnojiv, scelené pozemky, rozorvané meze, vakance poldrů, vysušené močály, dotace, ...

Pak vidíte, že stačí přejet hranice do Rakouska, a zemědělské plodiny a krajina náhle nedostatkem vody netrpí. Opravdu, stačí ujet jen pár kilometrů.

Jihlava má to štěstí, že zatím akutní nedostatek vody nemá. Má však rezervy a musí dobudovat síť vodojemů (investice do vodojemu Bukovno), s dostatečnou rezervou kapacity a SV, SZ větve vodovodu. Není to jenom o rozvoji Jihlavy, ale i o současném zlepšení tlakových poměrů a třeba i zvládnutí havárií a výpadků.

Existují oblasti, např. příměstské části Kosov, Popice, Zborná, které jsou zásobeny jenom na základě dotací vody do vodojemů, a situace je zde kritická.

I zde narážíme na sobecký a nezákonný postoj SVAKu, za příspěvi „odborníků“ provozovatele.

Co dělat s teroristou ve škole?

Každý den okolo dvou miliónů dětí v této zemi navštíví některý z typu škol či školských zařízení. Děti zde v kolektivu, a pod vedením odborníků, získávají znalosti důležité pro jejich další život. Učí se dovednostem, vědomostem, socializují se.

A my, rodiče, je do těchto zařízení posíláme s důvěrou, že je o ně dobře postaráno, že pedagogové, kteří se o naše děti starají, mají znalosti a zkušenosti na takové výši, že dokáží naše děti ochránit v každé situaci.

Svět kolem nás se mění, a mění se také bezpečnostní situace v něm. Vystávají nové hrozby, a to, co před časem vypadalo jako hrozba vzdálená, nereálná, v dnešních dnech může přerůst v hrozbu více než reálnou. Tyto hrozby se, bohužel, týkají nejen nás, dospělých, ale také našich dětí. A naší povinností je naše děti nejen ochránit, ale také je naučit, jak těmto hrozbám čelit a jak se s nimi vypořádat.

Opravdu zde nechci navozovat atmosféru strachu a obav, nicméně musíme si uvědomit, že školy a školská zařízení se reálně stávají terčem útoku nejrůznějších vyšších jednotlivců či skupin, a že následky těchto útoků bývají velmi tragické.

Proč zrovna školy? Z hlediska pachatele takového útoku je škola, řečeno policejně-vojenskou terminologií, měkkým cílem. Laicky řečeno to znamená, že v podstatě nikdo v takovém objektu není schopen efektivní, tvrdé obrany proti ozbrojenému agresorovi. Navíc je více než pravděpodobné, že při průniku do zařízení takového typu potká agresor množství téměř bezbranných osob, které se mohou stát jeho obětí. A naprostá většina agresorů, vybírajících si za cíl školská zařízení, má v plánu mít

na svém účtu takových obětí co nejvíce.

Nebudu zde rozbírat osoby útočnicků. Jejich pohnutky pro spáchání takových zločinů jsou různé, tyto osoby mohou, a také nemusí mít spojitost s konkrétní školou, kde útok spáchaly. Důležité je, že analýzy a statistiky hovoří o tom, že naprostou většinu takovýchto útoků nelze předvídat, nelze se na ně dopředu připravit. Pedagogové útokem zasažené školy mají velmi malý reakční čas k přijetí adekvátních a účinných opatření, a pokud nejsou patřičně proškoleni a vycvičeni, ani taková opatření přijmout nemohou, neboť je prostě neznají. A děti samotné, zvláště ty mladší, jsou plně závislé na činech svého pedagoga. Je nesmírně důležité si uvědomit, že v prvních deseti až patnácti minutách záleží přežití celé skupiny pouze a jedině na skutcích pedagoga. Stane se pouze to, co učitel udělá. A pokud neví, co má udělat, pak...

Netvrdím, že jsem schopen perfektně vycvičit celý pedagogický sbor školy, okresu, kraje. Na svých přednáškách zatím seznamuji učitele s možností takového útoku, s tím, že v takových případech musí jednotlivec udělat věci, které mu v běžném životě ani nepříjdou na mysl. A právě proto přednáším, aby si pedagogové uvědomili, že i oni a jejich žáci mohou být obětí takového útoku a začali alespoň přemýšlet o tom, jak by takovou situaci řešili.

Je samozřejmě možné – a bylo by žádoucí – aby na přednášky navazovaly bloky s interaktivní výukou reálných situací. Praktické ukázky znamenají zvýšení možnosti úspěšného řešení krizových situací, to je jasné. Narážíme zde však na časové, a zejména finanční limity.

Za dobu, kdy přednášky zaměře-

né na zvýšení znalostí pedagogů o chování v krizových situacích provádím, jsem se často setkal s nepochopením nejen ze strany úřadů, majících na starost školství v regionech či krajích, ale i škol samotných. Odkazují se na školení BOZP, a nerozumí rozdílnosti obsahu. Víím, že školy a jejich zřizovatelé mají problémy s časovými dotacemi a financemi, neboť taková přednáška samozřejmě stojí nějaké peníze a je prováděna v čase mimo výuku, ale stále si myslím, že bezpečnost dětí by měla být na prvním místě.

Naštěstí však také existují kompetentní zřizovatelé, kteří tyto sku-

tečnosti chápou a dokáží prosadit pořádání takových přednášek v jimi zřizovaných školách. Zde na Vysočině je to konkrétně pan magistr Koukal, díky jehož podpoře mohl být proškolen pedagogický personál základních škol v Jihlavě. A pevně doufám, že v kraji, který byl poměrně nedávno bolestně zasažen stejným druhem události, na který se snažím pedagogy připravit, se najdou další zodpovědní představitelé, kteří svým přístupem zajistí zvýšení bezpečnosti pedagogů a dětí na školách.

Tomáš Koukal,
vedoucí odboru školství,
kultury a tělovýchovy

Očista studánky na Skalce

VANDALOVÉ STÁLI NÁS VŠECHNY 5 TISÍC KORUN. Magistrát nechal očistit a natřít studánku na Skalce. Odstranění vandalských čmáranic a uvedení poruchu stavby do pořádku přišlo na téměř 5 tisíc korun. **Foto: archiv MMJ**